

Un spectacol de prost gust pentru naivii ultimei generații

5 mai 2004

Gili Cârstea

Unii au o teamă sfântă că păcătoșii ar putea rămâne în viață dacă nu-i omoară Dumnezeu. Și mai au o teamă. Dacă păcătoșii ar muri nepedeșiți de Dumnezeu, aceasta ar fi o încălcare a dreptății divine, o înjosire a autorității lui Dumnezeu.

Câtă dreptate avea EGW când spunea că Satana a zugrăvit pe Dumnezeu îmbrăcat cu trăsăturile lui de caracter. Iar noi am acceptat icoana și ne închinăm înaintea ei. Am rămas cu gura căscată la tronul din Sfânta și la personajul așezat pe el, de unde primim multă „lumină” despre „neprihănirea” lui Hristos. De acolo ni se sugerează că dreptatea cere pedeapsă pentru păcătos. Dar nu numai pedeapsă; mai întâi tortură egală cu crima și apoi distrugere veșnică. În lumina care vine de pe acel tron nici nu se zărește ideea că „pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El.” Ni se prezintă un Dumnezeu setos de sânge, dispus să înăbușe rebeliunea cu orice mijloace. Un Dumnezeu care așteaptă supunere, și chiar dragoste, sub amenințarea cu moartea.

Refuzând sau chiar batjocorind adevărul adventist despre sanctuar, poporul nostru nici nu visează că Tatăl a părăsit tronul din Sfânta și se află acum în Sfânta Sfințelor. Ei nu înțeleg natura lucrării în această fază și din acest motiv nu pot beneficia de efectele ei. Acum Duhul Sfânt convinge de păcat, neprihănire și judecată. Pe măsură ce mărșălă este ridicată de pe caracterul lui Dumnezeu, în aceeași măsură începe să se vadă natura criminală a păcatului, iar poporul este chemat să decidă între neprihănire și fărădelege. Pe măsură ce neprihănirea lui Hristos devine tot mai evidentă, Dumnezeu începe să fie văzut ca un Serv al Servilor, non-violent, blând, dispus să servească indiferent de împrejurări, respectuos și amabil. Față de imaginea proiectată din Sfânta, contrastul este șocant. Poate mai șocant decât cel produs de Isus când prezenta un Dumnezeu prieten cu vameșii.

Toată mascarada pe care Satana o regizează de pe tronul lui nu va reuși însă să ascundă realitatea că moartea este plata păcatului și nu plata lui Dumnezeu. Acest popor, care încă se lasă dus în necurmăte rătăciri, nu va putea fi mințit chiar la nesfârșit. Unii vor vedea că Dumnezeu nu operează în regatul fărădelegii, că El nu poate fi pus în situația de a folosi forța constrângătoare pentru a obține supunere, că El nu dorește o astfel de supunere. Vor pune astfel capăt minciunii milenare că păcatul nu omoară pe nimeni.